

ANCA TIRON

Anca TIRON, născută la Huși în 28 decembrie 1986, este absolventă a Facultății de Litere de la Universitatea „Al.I. Cuza” din Iași, cu masterat în traduceri și terminologie la aceeași universitate și la Universitatea „Charles de Gaulle” din Lille. Colaboratoare la mai multe reviste culturale și participă la manifestări astriste de anvergură, este deținătoarea câtorva premii de poezie atât în limba română, cât și în cea franceză, cum ar fi cele de la: Festivalul național „Ocroțiți de Eminescu”, de la Blaj, Concursul național de poezie în limba franceză „Echos Francophones”, de la Iași, sau Premiul I, secțiunea poezie, la Concursul internațional de creație literară și traducere „Veronica Micle”, Iași.

Mi-e dor de Galata...

Începe cu-n drum care urcă-ntr-o doară
Pământul de vină probabil coboară,
Oricum al meu suflet nu vrea să mai știe
De spițe, trotuare, preț, vorbărie...
Mi-e dor de Galata.

Apare în capăt, pe drumul de piatră
Și pînă acolo un ciine te latră
El știe mai bine ce vînt te aduce
Și-ți caută ochii:
„Ți-e dor de Galata?”.

Și merg și tot urc
În gânduri mă-ncurc
M-o fi strîns încăperea
Căci m-am pornit să o surp...
Și încă mai urc
Și încă mai surp
Mă-ncumet să urc,
Nu știu dacă-i bine să surp
Dar acesta din urmă-i
Vîrf de dulceață
Ce-mi scapără-n ochi
Și-mi vîntură carnea
Și-mi vîjîie sufletu-n
Valuri de ceață...
Păcatele mele-s legate în snopi.

De-aceea, Galată,
Tu, poartă bătrînă, mereu înnoită
Primește-o străină...
De-acum și de-aici ostenită,
Primește o Sară pe jumătate-mpietrită.

Slobozește clopote, coruri de aripi,
Rugi cu chip de lumină
Șoptește povești despre suflet în surdină.
Primește, sfînte părinte-o străină,
De-acum și de-aici ostenită
În veci și spre oriunde grăbită.

Mi-e dor de lumină,
Ca o măicuță,
Ce-așteaptă în tindă
Copiii să-i vină.

Mi-e dor și de suflet
Așa cum de pămîntul
Încolțit sub zăpadă
Îi e dor soarelui
Și lasă să cadă
Cîte o rază
Care s-aline
Un mugur care
Va să fie mladă.

Mi-e dor de lumină
De suflet
În cuvinte...
Mi-e dor să mă ostenesc pentru cei dragi,
Mi-e dor să iau aminte...
Mi-e dor să-L privesc pe Iisus din icoană în mine,
Și-apoi să las ochii în jos de rușine...
Mi-e dor să mă-ndrept pe drumul în sus
Mi-e dor să-mi pară rău de ceea ce nu-s.

Mi-e dor de Galata,
Sfînte părinte...
Mi-e dor de Galata,
Dumnezeule sfînte,
Ție mă-nchin!

Amin.

Îmi pare că vii...

Fugeam de părere
Și tot ce-i aievea
Delir sau durere,
Voiam să le pipăi.

Cardinale puncte
Pîndeam după gânduri
Și-acolo, pe frunte,
Conturau întîlnirea.

Aici și tîrziu
Și mîine și-aproape
Să vreau să mai fiu...
Mă-ntorc mai departe.

Acolo ești ieri
Aici sunt păreri
Nu strig... nicăieri
De cîteva seri

Îmi pare că vii...

Doi ochi de pămînt
Și fire de iarbă...
Știrnesc rătăcirii
Din suflet să soarbă.

Nu caut poteci
În colț verde m-am ascuns...
Pe-acolo să treci
Și-mi e de ajuns.

Să știi că nu soare
Doar doare dogoare
„Pistru pistruiați,
De ce-or fi sărați?”.